

nějším kroku. Nařídila nové zaměření obcí, dala vyšetřit vlastnické poměry a provést řádně třídění pozemků. Snad by se byla situace při dobré vůli vedoucích orgánů a hlavně při přísném provádění předpisů ještě zachránila, ale prvé tu chybělo a k druhému snad neměla vláda už dostatek síly. A tak se stalo, že neminulo ani 15—20 let a historie se — jak praví ing. Baše — zase opakovala, ovšem s tím rozdílem, že se geometr stal namnoze pro stále obtěžování obávaným orgánem veřejné správy a majitel raději žil ve své nejistotě, než by vyšel vstříc těm, kteří mu měli přinést pravé pozhnutí.

Co nedodělala doba mírová, rozvrátila světová válka. V takovém stavu zastihl tento důležitý obor veřejné správy státní převrat. Bylo proto prvé úkolem generálního finančního ředitelství v Bratislavě, jež už od r. 1919 bylo pověřeno organizací zeměměřičské služby na Slovensku, aby pokračovací (ne-li úplně obnovovací) práce nesly se už v duchu příští unifikace a to tím spíše, že předpisy maďarské až na zmíněnou roztržnost a některé úchytky byly v mnohém směru shodné s rakouskými a za druhé, že v osvobozené vlasti změnil se úplně vzájemný poměr obyvatelstva a státu, jemuž musí, chce-li slovenskému lidu opravdu pomoci, záležeti na úpravě těch poměrů, bez nichž jsou nemyslitelný pořádek ve státě a spokojenost v lidu.

Proto, jestliže dnes náš stát přistupuje k odčinění toho, čím se na Slovácích prohřešil maďarský režim, nepřejeme si nič, než aby se opravdu splnila slova, jež pronesl v Národním Shromáždění u příležitosti rozpočtové debaty dne 24. listopadu 1921 slovenský poslanec dr. P. Blaho: »Kto dá Slovensku nový katastr, kto zreformuje stredoveké majetkové pomery a kto skomassuje pozemky, ten pripúta k sebe Slovensko a získa si nesmrtelného mena a upevní základy celej našej republiky!«
J. Přenosil (Bratislava).

Nekalá soutěž. Jistý denní velký list — nejmenujeme jej, protože doufáme, že se to stalo poprvé a naposledy — vypsál oněhdy skrývačku, aby jeho čtenáři hledali, že v jednom exempláři jeho je poukázka na 1000 Kč. Tento způsob připomíná nám před nedávnem zakázaný »také druh reklamy« nějaké čokoládové firmy, která slibovala, že v každém druhém balíčku je vložena pětikoruna, v desátém 10 Kč atd. Tehdy bylo správně poukázáno právě v denním tisku, že je to nekalá soutěž. Nyní tedy tento káratel napodobuje mravy káraného. Zákon ze dne 12. prosince 1923, Sb. z. a nař. č. 37 r. 1924. zakazuje ovšem premiové obchody předměty denní potřeby. Zmíněný deník jistě by se ohradil tomu, aby ustanovení jeho se naň nevztahovala, ježto přece chce býti předmětem denní potřeby, či nikoliv? —v—

O organizaci našeho archivnictví přednášel dne 16. ledna 1925 ve Společnosti Archivní Školy v Praze městský archivář pražs., doc. dr. V. Vojtíšek. Konstatoval, že dosavadní naše organizace převzatá z rakouských dob, nyní již vůbec nevyhovuje, položil si nejprve otázku, kterou funkci archivu jest vyzdvihnouti a položil důraz na jeho funkci vědeckou proti správní, ačkoliv konstatoval mezi oběma určitou koordinaci, při níž však funkce správní snižuje archiv na úroveň běžného pomocného úřadu. Poněvadž pak řádná péče archivní vyžaduje úředníka práci skutečně oddaného, vyslovuje požadavek, aby archiváři byli pevně ustanovováni a nebyli přesunováni s místa na jiné. Pak se projevil zdatnost archivářova i jak archiv ovládá v jeho vědecké činnosti. S tohoto stanoviska vědecké funkce řešil další otázku, zda má býti zřízen při chystané nové organizaci československého archivnictví jeden archiv centrální či archivy resortní podle jednotlivých úřadů. Tu je nezbytno si připamatovati nynější stav, kdy už máme při některých ministerstvech (vnitra, zahrani., zeměděl. a p.) a jiných centrálních úřadech (Národní Shromáždění a pod.) archivy, které navazují na předpřevratový způsob resortních ministerských archivů vídeňských. Dr. Vojtíšek shoduje se s názory Borovičkovými (v »Národě« r. 1918) o termínu pro archiválie, jež by měly býti odevzdány do úředních čs. archivů a to pro den 28. října a po něm by pak vznikaly při nových